

✕ 10.

MISCELANEA DE POESIAS
DEL NUNCA MÁS OBSEQUIOSO, Y SIEMPRE LUCIDO
GREMIO DE CORTANTES,
CON MOTIVO

DE LA REGOIJADA GLORIOSA FELIZ EXALTACION AL TRONO
DE NUESTRO AMADO CATHOLICO MONARCA

CARLOS TERCERO

REY DE ESPAÑA, QUE DIOS GUARDE.

CUYA PROCLAMACION CELEBRÓ LA MUY NOBLE LEAL E ILUS-
tre Ciudad de Valencia en el día 29. de Setiembre de 1759.

OCTAVAS

CARLOS viva: à una voz clama Valencia:
AMELIA reyne: grita su constancia:
CARLOS viva, y España à su presencia:
AMELIA reyne, y reyne la abundancia:
CARLOS viva, que es Sol en la influencia:
AMELIA reyne, Aurora sin jactancia:
CARLOS viva, y Valencia en él reviva:
AMELIA reyne, y CARLOS siempre viva.

ESPAÑA con su CARLOS es España:
NAPOLÉS sin su Rey es grey pequeña:
ESPAÑA al luto con el gozo engaña:
NAPOLÉS con su Prole à aquel disaña:
ESPAÑA alienta; porque el Sol la baña:
NAPOLÉS à pararle, fiel se empeña:
ESPAÑA à CARLOS por su Monarca adora:
NAPOLÉS le ama; y de perderle llora.

A

SE.

SEGUIDILLAS.

Fiel, alegre, y dichosa
cante Valencia:

Venga, Reyne, y Viva
Vivan hijos de hijos
CARLOS, y AMELIA.

Estriv. Y en noble aplauso,

Venga, Reyne, y Viva
nuestros ecos repitan,
que Viva CARLOS.

Viva, y venga ya à España
CARLOS TERCERO: *Venga, &c.*
que aun será el Luego Tarde
para el deseo.

Estriv. Ea Españoles; *Venga, &c.*
que en vosotros sin CARLOS
no ay Rey, ni Roque.

Viva, viva con CARLOS
la REYNA MADRE: *Venga, &c.*
que así sabé dar Reyes
de los Infantes.

Estriv. Madre gloriosa! *Venga, &c.*
que así à Hijos, y Nietos
labra Coronas.

Ea alienta: no llorés,
Nápoles bella; *Venga, &c.*
que si CARLOS se parte,
su Hijo queda.

Estriv. Siendo en tal calma *Venga, &c.*
entre Rey, y Vassallos
unas las Almas.

QUIN-

QUINTILLAS.

Llegò ya el tiempo, en que unidos
el Leon, y la Ovejuela,
al eco de sus balidos,
siendo alagos los rugidos,
en su amparo el LEON vela.

Tú que este Carro Triunfal
miras, està en los estrivos:
que es todo, à lo natural,
y en èl hasta en su suial
los animales van vivos.

REDONDILLES.

Toda Europa (si se pesa)
nuestra fè à CARLOS dedica,
que si à aquella, un Toro explica,
esta es del Gremio la empresa.

Miren, y cómo va usano
Palafren de nuestro Toro:
tengaselo à dicha el Moro,
que va en Coro, y muy Christiano.

Esta, que por su hermosura
tan hueca va como un Pavo,
viene à fer al cabo al cabo
la Diosa de la Verdura.

Con una Danza de Niños,
Indios solo en el color,
aunque la tez cubra arminios,
muestran bien nuestros cariños.
extremos de fè, y primor.

DECIMES.

V Esta, que à son carrech tè,
Com Deya dels animals,
El sustent dels Racionales.

A 2

De

De Italia ab CARLOS se ens vè;
Be fa en vindre à fernos bès;
Sens à aquells jamay deixarlos;
Y ab son FILL mes animarlos;
CARLOS vixcam tots; y en tant
Ab aquest Carro Triunfant
Digam tots; que Vixca CARLOS.

Mira be eixa gran Montaña,
Que segons lo art la disenia,
A puchar al Cel se empeña,
Y à conquistarla se apania.
Mirala be: que es España
De CARLOS fèl Girasol,
Y no duñes, que en un bol
Se empuchará à la alta Sima;
Puix que yà de hui la anima
Un CAR Rey, dels Reys el Sor.

QUINTILLES

La Vesta, que vā en lo Carro,
no es de les Vergens Vestals:
veula: mirala bès, Charro;
que es molt Dama, y del teu marro;
perque ou es dels animals,

CARLOS TERCER vixca, Amichs,
digam tots à qui els primers:
que entre tans pichs, y repichs,
contra tots sos enèmichs
tots ens farem Carnicers.

Perque esta funció se enbrome
entre dos Sants, com en buch
porten (per que mes se aplome)
Sent Matheu un Angel home,
y un Bou el Glorios Sent Lluch.

Com la festa es el *Non plus*,

y el dia tot de econtent,
dos Andes portam al us;
en les unes vā el Jesus,
y en les altres Sent Vicent.

Puix que el mon es tot malicies,
y hia guerra en totes parts,
CARLOS donaunos albricies;
que yà os allistèm milicies
ab nostros dos Estandarts.

Si de Napolis els amors
os detenen ab violencia;
vostros son tots nostros cors:
veniu, CARLOS, à Valencia,
que es altre Verger de flors.

Nostron Gremi vā molt tou;
puix trau en esta funció
Estandarts, Andes, Guio,
Carro, Turchs, Angel, y Bou.

Com si no fos animal,
quiet vā ab un Angel damunt:
perque encara que de llunt
ou la veu del *Machoral*.

A Salomon pidiò Dios,
que le pidiessè sa labio;
y el dixo: *Señor, ser Sabio*;
tal dixisteis? tal sois Vos.

Si à gusto de vuestro labio,
mi Rey, os he de dā nombre,
sin hacerle à Alfonso agravio,
vuestro Glorioso Renombre
ferà DON CARLOS EL SABIO.

COLOQUI JOCÓS

ENTRE EL BOU DELS CARNICERS, Y EL LLEÓ VULGARMENT DIT DE ALMENARA, EN ASSUMPT DE LA SOLEMNÍSSIMA PROCESO DE GRACIES, QUE FEU LA MOLT NOBLE, LLEAL; E IL·LUSTRE CIUTAT DE VALENCIA PER LA GOIGOSA DESFETJADA PROCLAMACIÓ DE NOSTRON CATHOLICH CHARÍSSIM MONARCA CARLOS TERCER, Rey de España (que Deu guarde) en lo dia 29. de Setembre de 1759.

Bou. Desvanit hasta no mes, y mes que cent desvanides, yo el Gran Bou dels Carnicers, ans de anar à altres precises obligacions de mon carrech (les quals son tantres, que em ixen hasta per damunt lo cap), vull també fer mes vistes, y no serà la darrera, (pera que no se em olvide) la del Lleó de Almenara, que sent un perdona vides, pera qualsevol funció (siguen les funcions que siguen) es bõ pera Amich: y en cara he pensat si voldrà vindre ab son Ayo el Sabater à acompanyarme, y lluirse de la Proceßo en la bolta plena de gallardes Ninfes, ell sent com sap beslams, y yo com solc sent cortesies. Mes yá, segons à ma orella les soltes de aquells brams dihuens, à la Casa hem aplegat pas à pas: y si em atine, esta ha de ser: que es tot gran Hort, Pati, y Cavalleries. Si per cert: esta es per esta, y així si vol vós óme, entre ab un Señor Clavari, d'esperant que yo yá em figure y hasta à la mateixa Gavia

no he de parat. Ea albricies: repiquen les de la Seu: que yá à mon Amich divise, chugant ab un tros de estora, (ò mes ben dit) divertintse pancha per amunt (com sol) y com sol, sent tot tires.

Lleó. Qui fa tant remor hal fora?

Bou. Yo so; Amich, meu.

Lleó. Tants ne tingues com yo.

Bou. Yo so, que he vengut mes que à veure, à entreindret.

Lleó. Molts bons dies, Señor Bou.

Bou. Señor Lleó, molts bons dies: com vè, Amich?

Lleó. Com ha de anar? menchant lliures, y mes lliures de carn.

Bou. Et faràs com yo.

Lleó. Basta, Amich, el que tu ho digues. O! y com te ex llix lo pel! que carns tindras tan massies! que anques! que coll! que papada! O! y que bõ à ma sam vindries! La boca se em fa tota aigua.

Bou. Percert que era las grans caricies.

Lleó. Asò es dir.

Bou. Gracies à Reixar: que les ganes yá estàn vistes. Yá es forçós mudar de intent, y un diner de entretenime dissil entretant. Dou em guart de

de tan males companyes.

Lleó. Y ara ahon vas tu, Bon cabro, tan Galan, y ple de llistes?

Bou. Ara dich, que eres un Afeg, ù fino el mes gran belitce del món.

Lleó. Com així?

Bou. Pues, que, no sap que huy estich de vistes? no sap que et cases?

Lleó. Com? que et cases?

Bou. No per cert: per que soliet. Altre motiu tinc machor pera alegrarme, y lluirme; y estranye el que tu el ignores.

Lleó. Pues Amich meu, no ou admires: perque desde que me han fet Moncha de les Recullides, ficat entre tantes reixes, del mon apenes noticies me apleguen.

Bou. Ans per això moltes mes havies de tindrem: perque son les Monches totes, (encara hasta les Novicies, que dins del any ab ningú es traten, ni comuniquen) la mes muda, una Gaceta, hasta del que passa en Indies.

Lleó. Molt mal estàs ab les Monches.

Bou. No: no estich molt bé ab los llibres, que el altre dia em portaren à aquell Convent, que li dihuens, no se com; si sols que esta hon als meus cherimaners chiulem, y en mig de un regle de Monches, ab crits, y filleries em varen tobar tant, que no vea el hora de exirimen. Mes deixant asò à una part, y aplegat yá à persuadime, que res sap de les grans festes que fa esta Noble, e Insigne Ciutat à la Aclamació de nosttron Monarca Invidé CARLOS Tercer, Rey de España.

Lleó. Que em dius?

Bou. No callaràs, simple? Oute, ò vesten à la Venta del Cuerno.

Lleó. No te enfastiques. Yo callarà com un puto, sola de les festes em digues el tot.

Bou. Això es cuento llarch. Si de tot vols instruite, yo et embiaré un Romans, que sera molt que no en tiquen a cuens; y el primer Lliure que entre à veure, pot llegirte: perque, cert, estich de prela, y (ames, que es assumpt de espinas) de ningú vull fer, sino de mon Gremi fel Chroniste.

Lleó. Yo em convinch pues.

Bou. No firs altres, convingues, ò no convingues; y comentant desde enlora per les generals noticies, has de saber, que el divendres fonch de estes Festes lliures, el primer dia, y que en ell les Campanes de pur fines es foren trofos al bol, y que à la nit, com à piñes, es veren les lliurnaries, y un Castell, que si el oyes, cert, que et degueres pendre (llunt de lo de tron, y piñes) fer canonades els trons de uns capelliers com à llimes. Aje fench la Proclamació de nosttron Rey, hon veurles als Cavallers Intendant, y Regidors fets uns Princes, ab los Capellans davant, tan Reverents, com uns Bibbes: els Macers ab ses sis massies, y Gramalles carmesines com també los Ministrils, apunant ses Chirimies, Tabales, y Clarines, casu de ells ab ses divises: tota à Cavall, tan ayrosos,

com

com per lo Maig les Espígues.
Feusc la Proclamació
ab plaer, que no pot dirse,
en los llochs acoustumats,
y ab les ceremonies dignes
de arborar la Real Senyera.
Hagué Vives, y mes Vives;
Medalles de plata à bondo
pera el Poble, grans y chiques;
com també pera agarrarles
tirons de cabells, y rineses;
y així en un vol la vesprada,
entre festes, y alegries,
se en passà fins que à la nit,
sens lo dol de sombres tristes,
proseguí ses lluminaries,
deixantnos sens nit dos dies.
Hut es el tercer, en que es fà
una Processó de un sigle
(que tant llarga vindrà à ser
com no menys les inventives
dels Gremis) en que anirà
de tot lo Valencianisme
el hechis; que es (breument dit)
la Gran Mare, ab ills benignes,
que ou es dels DESAMPARATS,
dantli gracies infinites
el Poble tot per tal Rey;
y este es lo cas, que desitche
pera mostrar mon afecte,
com també pera lluitime.
Perquè has de saber, Amich,
que sobre que així autorizen
tan gran funció ab sa presencia
lo Illustrísim Arche-Bisbe,
Cabildo, Cleros, Convents,
com no menys ab ses insignies
la molt llustre Ciutat,
Cavallers, y molt ben vistes
Persones de tots los Gremis;
el meu per més grans partides,
sent yo Toco de huit anys,
fanteer, y en veua, em fa vindre
de la gran horta de Murcia,
en la que el Conquistador em dien
(com aguerantme yà el nom
de Conquistador, honres, y diches)

pera darne un pueño de...
Eleo. Serà en les Carnicerías,
en lo Corral, ò per manio
en lo Mercat.
Bou. No, no et sigues;
que yo no valg per Corral,
fino per Sales molt riques,
per Cafes grans, per Palacios,
y en cara per Sacrifices.
Lleo. Això es molt.
Bou. Pues asò es res.
pera lo que ara vull dirte:
y es, que hui estich combidat.
(mira si puch cavanime)
à la Processó de Gracies,
que te he dit.
Lleo. Bou, tu delires,
ò estàs borracho.
Bou. No estich borracho,
ni manys delire,
que això de borracho es cuento;
y les persones llegides
per manio à nativitate
em tenen, y canonisen.
Lleo. Tu et burles, Bou?
Bou. Si no em creus,
ahi van exhes Poetics
del Gremi dels Carnicers,
que enre les sempre exquisites
Inventions seues, jamay
falte yo: ahi les tens, lligles.
Lleo. Eixa es bona: tant com tu
se yo de llegir, ni escriure;
y donarme à mi papers,
es voler que els fassa pilquest
pero deixales ahi,
que yo faré me les lliguen,
y encara, que aquest Colloqui
al peu de elles me el escriguen.
Bou. Entre els dos lo dictarem.
Lleo. Y ara tornant al que diem,
digueisme, totu Bou de bo,
sens epistolis, ni enigmes,
(perquè à nos diets abt importa)
si es veritat, que tu ixes
en la Processó de hui?
que yo ducte molt.
Bou.

Bou. Pues ditche,
que valg en la Processó,
no en butros, ni en prespectives,
sino en ma carn, y en mos olos,
y que ab mi dos Bous mes ixen
diant un Carto Triunfal,
en lo qual và ab ses cortines,
y ab son Real Trono Vestal,
que es dels Deus del Gentilisme
la Deua Matlafam,
que ab son Vest manté les cries
de tots los animals
que pasturen les campines
pera el susten mes sabros
del home: conque es ver ditche,
que per CARLOS Vesta ens porta
de Napolis à España els vivres.
Lleo. No es discurs de cap de Bou
eixe que acabe de oírte;
y el assumpt propi del Gremi.
Bou. Molts anys (per lo teu vot) vixques,
Lleo. Mes entre tantes rahons,
Bou Rethorich, no fabricam;
quin paper en esta festa
(en que tant los Gremis brillen)
te ha cabut?
Bou. Yo en fer lo Bou
tinch bastant pera fer riure,
(que pera el cas no es lo menys).
Lleo. Y à això tot ve à reduirse
(no sè com tant dissimule)
el teu empleo?
Bou. Altre em sien
també, que es de fer Atlant
de un Angel, que ab frè de lligtes
em guia en la Processó,
pera que yo al Castro guie
anant davant de ell.
Lleo. Dedithe:
que, yà no puc sufirte mes.
Bou. Què te ha agafat?
Lleo. Res em digues,
que de fàbia em fàcia el cor.
Bou. Lleo meu, no et amoines.
Lleo. Com si estic dat à les furies!
Bou. Pues no et dones à les iras,
y diguesme ab tanta pau,
què tens, per si puch servirte.

Vois què per lo Doctor valga?
Lleo. No vuller yo ses medicines.
Bou. Pues què yinga el Meniscal.
Lleo. Millor es deixar morir-me.
Bou. Si es això, crida al Notari.
Lleo. No abt de mort tua et sigues.
Deixam, Bou.
Bou. No et deixare
en tant que no em comunices
rà malaltia, ò pesar.
Lleo. Sols perquè em deixes, vull dirte:
perque has de entendre Bou, que
tu eres el Cos del delict.
Bou. Com així? Pues quant te he dat
mortu? Lleo tu ensomes:
Lleo. No ensomie: ben despete
estich; y mes greus frides,
(que me arriben hasta el cor,
y hasta el anima me arriben)
aurán menester al menys
una arrova de desfiles:
perque em toquen en lo punt.
Bou. Menys te entech si no te expliquen
un poc mes.
Lleo. Pues digues tu,
(y tu vull que el Jutge sigues)
no es atreviment molt gran,
no es proccir molt indigne,
no es agravi manifest,
no es en fi el machor dels crims
el que sent tu Bou Mansor,
(com es yà venisur article)
del teu bras el mes monstruos
salvage, que han vist los sigles,
vachet en la Processó,
(yo no sé com pot sufirte)
tan galan com Gineledes,
tots mirante, y tu envaniente
de veure tan ple de flochs,
y encara afectant melindres,
y que yo sent per Lleo,
Rey dels animals, y Signe
simbolich, y privatiu
dels Reys de España, hui em tingues
tancat así en una Gavina?
Bou. Això. Amich meu, son manes
y si altra cosa en tu feren,
feren com els mes grans simples.
Lleo.

Lleo. Pues perquè
Bou. Perquè tu entones
 de les teues ne fiques,
 (com fuch en aquell gos
 de achuda, que sent un tigre,
 com si fos un conderet,
 feres de ell almondonguilles
 en un punt; que pera això
 tens unes mans molt garrides)
 y una vegada posat
 de la volta entre les files,
 no hauria en València tota
 prou capes, ni mantellines
 pera tu, à molt bon lliurat
 y en quant à allò de tu dirme
 Bou, mansoe, salvache, monstroo,
 y altres dos mil picardies,
 sapies (sobre ser mal dit)
 que el Bou, per costums antigues,
 te (quant meys) sent de S. March,
 preeminencies exquisites,
 que jamay les tindràs rus;
 sens que per això à mi em tingues
 per contrari en quant al dret,
 que entench, te embarafarien
 sols les teues travessures;
 que en lo demés yo no em fique.

Lleo. Pues hia mes, que anar molt quiet
 al teu costat?

Bou. Deu me lliure.

Lleo. Lleo, no en això mes penfes.

Lleo. Com que no? Al Señor Ministre
 Semauet ara mareix
 una petició li ensle
 (que no em saltarà Abogat,
 que la fasa, y me la firme)
 y si Justicia no em fa,
 cent que basta els forns hà de oirme.

Bou. Això creurà yo molt bé
 dels teus brams, per poc que crides.
 Mes no fases tal, Amich:
 perquè hui els Señors Ministres,
 mei que pera despachar,
 estan pera divertirte;
 y sols per salvar ton punt
 he pensat ara un arbitre.

Lleo. Y quin eixe arbitre es?

Bou. Es, que putes sols consistixen
 les pretensions en que hui
 à la Processó assistixques,
 com Rey dels Animals, que eres;
 yo ab mes diligencies vives
 faré empenho pera que
 mon Gremi ta *Pera d'figura*
 porte en son Castro, y que en ell
 als animals presidixques,
 com Rey al viu entallat,
 y aixi à tots ells els domines.

Lleo. Ara dich, Bou, que tu tens
 un seny tan clar com un vidre:
 y pues que no hia altre medi,
 forsos serà ab ell convindrem.

Bou. Aixi està bé pera tots;
 à tu perquè no et fatigues
 en Processó, que es tan llargu,
 y als demés que concurríxen,
 perquè la teua presència
 no es llevè acàs el que es rigüera
 y à D'ós, Amich meu Lleo,
 que yà mes no em pue deindeem,
 que es molt talt.

Lleo. Sent que te en vaches,
 que ara em quedaré podclintme
 tot lo dia en esta Gavia,
 compès de melancolies.

Bou. Pues Amich, no fases tal:
 aturdix à les veynes
 cases ab brams, y mes brams,
 com si fossen seguidilles;
 que qui canta, al mal espanta,
 y els brams son res cantories.

Lleo. Be dius: à D'ós, Amich Bou,
 que yo yà à bramar me aplique,
 y dedit ara sens parat,
 fins que roquen à Maydnes,
 de nostre Rey en obsequi
 vull, que tota los meus brams digue,
 pera espant de los contraris,
 pera goig de les milicies,
 y bé de tota la Espana,
 que CARLOS, y AMELIA vixquen.
 F I N.